

Naša drevesa

Cemprin

Mlade vejice cemprina so pokrite z gosto rjavkastimi ali rjavkastordečimi dlačicami. Igle so okoli 9 cm dolge in ne pičijo. Iglice se pojavljajo v šopih po 5 iglic in ne po dve, kakor pri ostalih domačih borih. Storži so od 6 do 8 cm dolgi in jajčaste oblike. Ti se ne odprejo na drevesu, ampak odpadejo v celoti in se odprejo oz. razpadejo šele na tleh. Semena se nahajajo med luski. Seme nima kril, zato so za razmnožitev cemprina pomembne ptice, predvsem krekovt (Tannenhäher), sorodnik šoje. Cemprin začne semeniti (tvoriti semena) šele v precej visoki starosti, nekje nad 40 let. Cemprin se v naravi rad druži z macesnom in smreko. Od daleč ga prepoznamo po jajčasto-okrogli krošnji. Največ cemprinov je danes v Krških Alpah (Gurktaler Alpen). Drugod je bil deloma iztrebljen zaradi prekomerne rabe semen, storžev in lesa. Ni zahtevno drevo, le za kalitev potrebuje, v primerjavi z drugimi drevesi, debelejšo plast surovega humusa, kar omeji njegovo razširitev. Zato je strogo prepovedano trgati storže z dreves.

Cemprin in človek

Cemprinova semena lahko jemo in so dobrega okusa. Les se uporablja za rezanje in za izdelavo pohištva. Iz vej, igel in storžev se pridobiva eterično olje.

Ugotovili so, da iglavci in listavci govorijo med seboj s pomočjo kemičnih spojin v zraku. Predvsem ob suhem in vročem vremenu lahko vohamo nekaj teh spojin (vonj gozda). Jezik dreves oz. spojine, s katerimi govorijo, spodbujajo naš imunski sistem. Tudi izmenjava informacij s pomočjo električnih signalov po koreninah in mikoriznih glivah je oblika komunikacije dreves. Izmenjujejo tudi hranilne snovi, pline in vodo. Lahko rečemo, da so drevesa socialna bitja.

